

Ovi își face prietenii noi

Un proiect realizat de
Administrația Națională
"Apele Române"

Ilustrații de: Livia Coloji

Copyright 2012 Administrația Națională "Apele Române".
Toate drepturile rezervate. Orice încercare de copiere sau
modificare a acestei cărți este strict interzisă.

Cărticica o puteți descărca de pe siteul ANAR
www.rowater.ro și blogul www.apecurate.ro

Dragi copii,

În curând, Ovi își începe călătoria prin râurile din România, împreună cu noul său prieten, Râurilă. Alături de ei, veți putea cunoaște o lume a râurilor vorbitoare, alta decât cea pe care o știți până acum. Pentru că și râurile sunt ființe vii, Ovi află cu uimire că fiecare râu își are propria lui istorie, tradiția și misterele lui.

Noua poveste solicită mai multă atenție și cunoștințe din partea voastră. În anumite situații, va fi nevoie să reveniți asupra lecturii și să descoperiți, cu și mai multă plăcere, detalii și informații inedite despre lumea apelor.

Administrația Națională ”Apele Române”

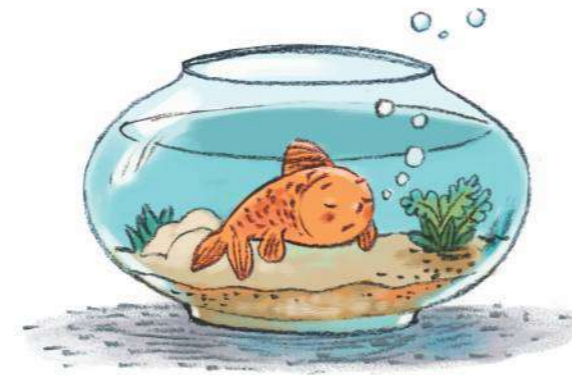

OVI FACE CUNOȘTINȚĂ CU RÂURILĂ

Era în după-amiaza unei zile de primăvară, când soarele strălucea liniștit pe cer. După ce făcuse mai multe ture, peștișorul Ovi a fost cuprins brusc de oboseală. Deodată, s-a oprit și a oftat adânc, așa cum numai un peștișor ca el știa să ofteze. Adică, cu bule.

Oftatul lui Ovi s-a ridicat încet în aer și s-a întors din nou în ape, ajungând până la Râurilă, care stătea la taifas cu niște păstrăvi, într-un râu de munte.

Râurilă era un personaj vesel, pus pe șotii, îmbrăcat într-un costum bleumarin, cu un guvid agățat de buzunarul sacoului, în loc de batistă. Băiat sensibil și cu auzul fin, Râurilă, cum auzi oftatul lui Ovi, o și porni spre el

– Bună, Ovi! Eu sunt Râurilă. Ți-am auzit oftatul și am venit de îndată.

– Ce frumos din partea ta! Îți mulțumesc din suflet, i-a spus Ovi recunoscător. Vrei să fii prietenul meu?

– Eu sunt deja prietenul tău, Ovi, pentru că eu sunt amicul tuturor peștilor de apă dulce și de apă sărată. Toți peștii care mă cunosc mă numesc magicianul apelor.

– Și ce fel de trucuri știi să faci?

– Am o formulă magică și, de îndată ce o rostesc, ajungem în ce râu vrei tu!

– Uite, Râurilă, eu nu cunosc râurile din România, după denumire sau locație, îi spuse Ovi. De aceea, aștept să-mi propui tu unde să mergem. Dar, mai întâi, trebuie să-i spun și lui Mihai, să nu se îngrijoreze din cauza mea.

– Poți să-i scrii un bilețel.

– Bine, așa voi face. Și se apucă de scris.

– Mi-aș dori foarte mult să ajung în ce râu vrei tu, Râurilă, îi zise Ovi, după ce termină de scris bilețelul către Mihai.

– Atunci, îți propun o călătorie în cel mai mare râu din România. Ești gata?

– Să mergem atunci! exclamă Ovi plin de entuziasm.

Râurilă luă poziția magicianului și rosti: “Hocus- Pocus- Băldăbăcus”.

Câteva ore mai târziu, când Mihai s-a întors de la școală, a găsit un bilețel pe care scria:

*Dragă Mihai,
Eu mi-am făcut un prieten nou, pe Râurilă
și voi lipsi câteva ore de acasă. Ne vedem din nou.*

*Cu drag,
Ovi*

AVENTURA ÎNCEPE PE DUNĂRE

Cu ajutorul lui “Hocus- Pocus- Băldăbăcus”, Ovi a ajuns într-un defileu așa cum numai văzuse niciodată, unde apele deveneau tot mai mari și mai mari. Parcă clocoteau. Navele treceau ca un iureș, tulburând apa, iar, în urma lor, formau valuri-valuri.

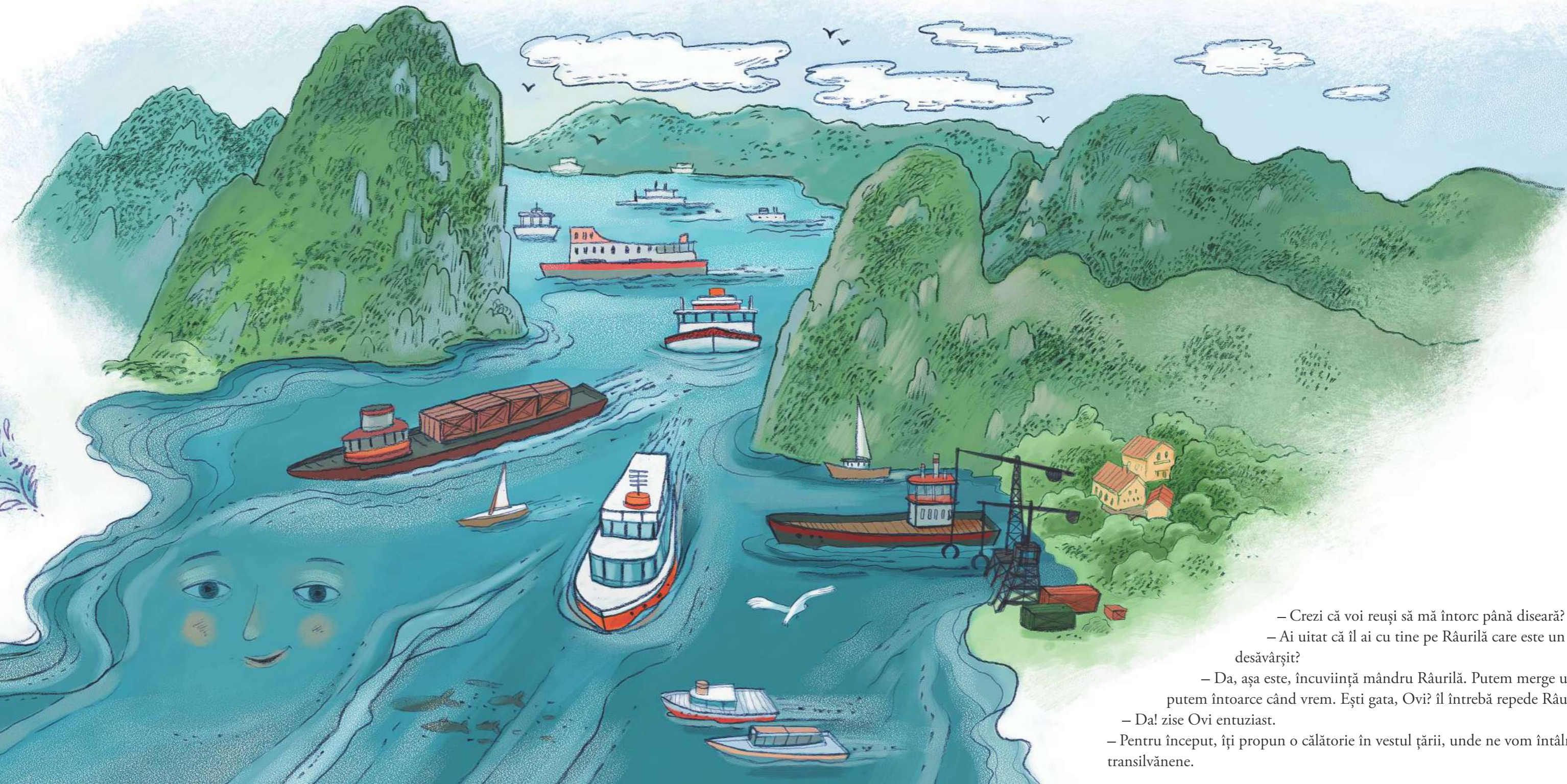
”Doamne, ce frumoșele! Oare unde mă aflu aici?” se întrebă Ovi în sinea lui. Pe măsură ce mirarea lui începu să crească, apa cea mare începu să-i vorbească domol și legănat:

”Hocus- Pocus- Băldăbăcus!”

– Bună, OVI! Eu sunt Dunărea și aici te afli în zona”La Cazane”.

– “La Cazane”? Adică o să mă fierbi într-un cazan și o să mă servești la cină?

– Nu, Ovi, cum te poți gândi la așa ceva? Îi zâmbi Dunărea îngăduitor. Eu sunt prietena ta și, dacă vrei, te voi conduce prin apele mele până la vărsare. Dar mai întâi, vreau să faci cunoștință cu afluenții mei, adică cu acele râuri care, după ce își parcurg drumul lor, se varsă în apele mele.

– Crezi că voi reuși să mă întorc până diseară?

– Ai uitat că îl ai cu tine pe Râurilă care este un magician desăvârșit?

– Da, așa este, încuviință mândru Râurilă. Putem merge unde vrem și ne putem întoarce când vrem. Ești gata, Ovi? îl întrebă repede Râurilă.

– Da! zise Ovi entuziast.

– Pentru început, îți propun o călătorie în vestul țării, unde ne vom întâlni cu trei râuri transilvănene.

ÎN ȚARA CELOR TREI CRIȘURI

Formula magică a lui Râurilă îl ajută pe Ovi să ajungă imediat în apele din vestul țării.

– Cum te cheamă pe tine? i se adresează Ovi plin de îndrăzneală.

– Eu sunt Crișul Alb.

– Și de ce te chemi așa?

– De fapt, noi suntem trei frați: Crișul Alb, Crișul Negru și Crișul Repede, iar grecii antici ne spuneau “aur”.

– Asta înseamnă că voi fi bogat? zise Ovi cu solzii strălucind de bucurie.

– Bogat cu încă trei prieteni. Mai târziu, îi vei cunoaște și pe ceilalți doi frați ai mei, Crișul Negru și Crișul Repede.

– Și unde mergeți după ce vă întâlniți toți trei?

– Departe, pe teritoriul Ungariei, acolo unde apele noastre se varsă în Tisa. Iar Tisa se varsă mai apoi în Dunăre.

– Nu pot să merg așa departe pentru că trebuie să ajung în seara asta acasă, la Mihai. Poate altădată.

– Nu aș vrea să te întorci însă atât de repede acasă la prietenul tău până nu vei cunoaște și alți vecini de-ai mei, care tot frațiori sunt. Nu vei întârzia acasă, stai liniștit! Oricum, îl ai alături de tine pe Râurilă, îi aminti Crișul Alb.

– Bine. Crișule, se învoi Ovi. Voi fi bucuros să fac cunoștință cu vecinii tăi.

OVI, ÎN FAMILIA CELOR CINCI SOMEȘURI

Prin magia lui Râurilă, Ovi se trezi deodată aruncat în alte ape, când mai reci, când mai calde, încât nu știa exact ce i se întâmplă.

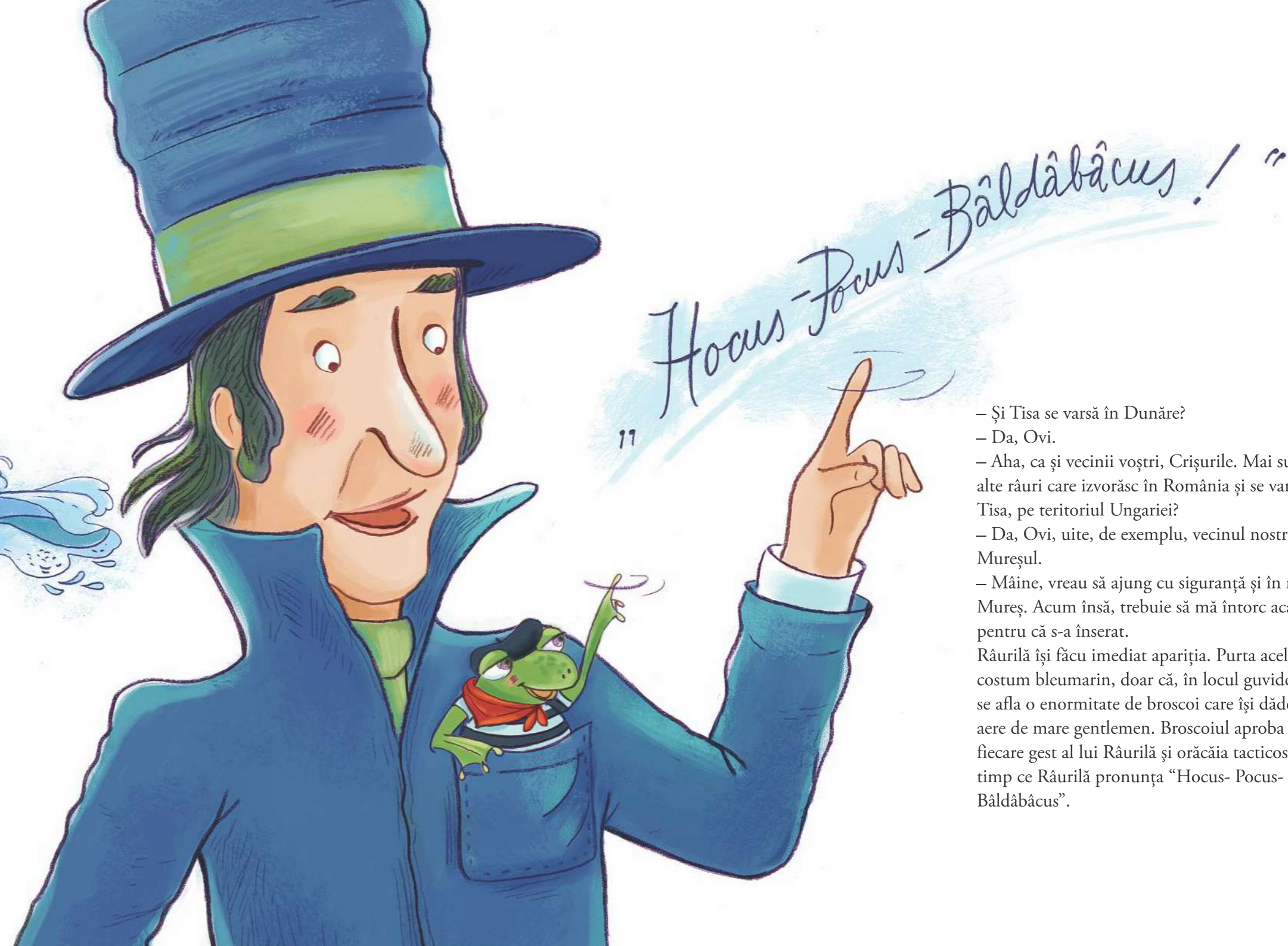
– Eu sunt Someșul Mic, îl întâmpină acesta cu ospitalitate. Eu tocmai m-am format din frații mei, Someșul Rece și Someșul Cald....

– Sunteți tot trei frați, ca vecinii voștri, Crișurile?

– Nu, Ovi, noi suntem de fapt patru frați. Cum ai văzut, eu îi strâng pe cei doi frățiori ai mei, Someșul Cald și Someșul Rece. După ce ies din Cluj-Napoca, alerg să-l întâlnesc pe fratele meu mai mare, Someșul Mare, pentru ca, împreună, să formăm râul Someș.

– Ce familie mare sunteți! Și, după ce vă uniți apele, încotro vă îndreptați?

– Râul Someș este, de fapt, tatăl nostru. El iese din România și se varsă în Tisa, pe teritoriul Ungariei.

– Și Tisa se varsă în Dunăre?

– Da, Ovi.

– Aha, ca și vecinii voștri, Crișurile. Mai sunt și alte râuri care izvorăsc în România și se varsă în Tisa, pe teritoriul Ungariei?

– Da, Ovi, uite, de exemplu, vecinul nostru, Mureșul.

– Măine, vreau să ajung cu siguranță și în râul Mureș. Acum însă, trebuie să mă întorc acasă pentru că s-a înserat.

Râurilă își făcu imediat apariția. Purta același costum bleumarin, doar că, în locul guvidelui, se afla o enormitate de broscoci care își dădea aere de mare gentlemen. Broscoiul aproba fiecare gest al lui Râurilă și orăcăia tacticos, în timp ce Râurilă pronunța "Hocus-Pocus-Băldăbăcus".

OVI AJUNGE ÎN RÂUL MUREȘ

În a doua zi a călătoriei, Râurilă îi îndeplini dorința lui Ovi, și anume aceea de a ajunge în râul Mureș.

– Tu ești Mureșul? îl întrebă Ovi curios.

– Da, Ovi, ai ghicit. Eu sunt unul dintre cele mai străvechi râuri ale acestor ținuturi și al doilea ca lungime din România.

– Adică ești foarte bătrân și vei muri curând?

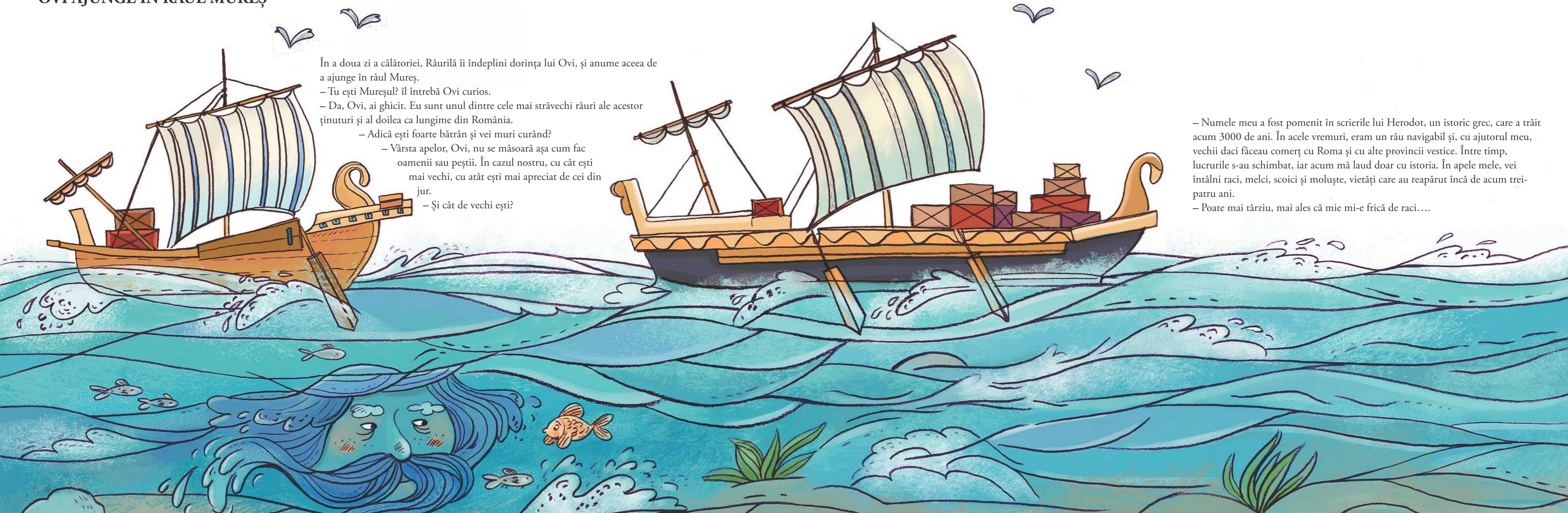
– Vârsta apelor, Ovi, nu se măsoară așa cum fac oamenii sau peștii. În cazul nostru, cu cât ești mai vechi, cu atât ești mai apreciat de cei din

jur.

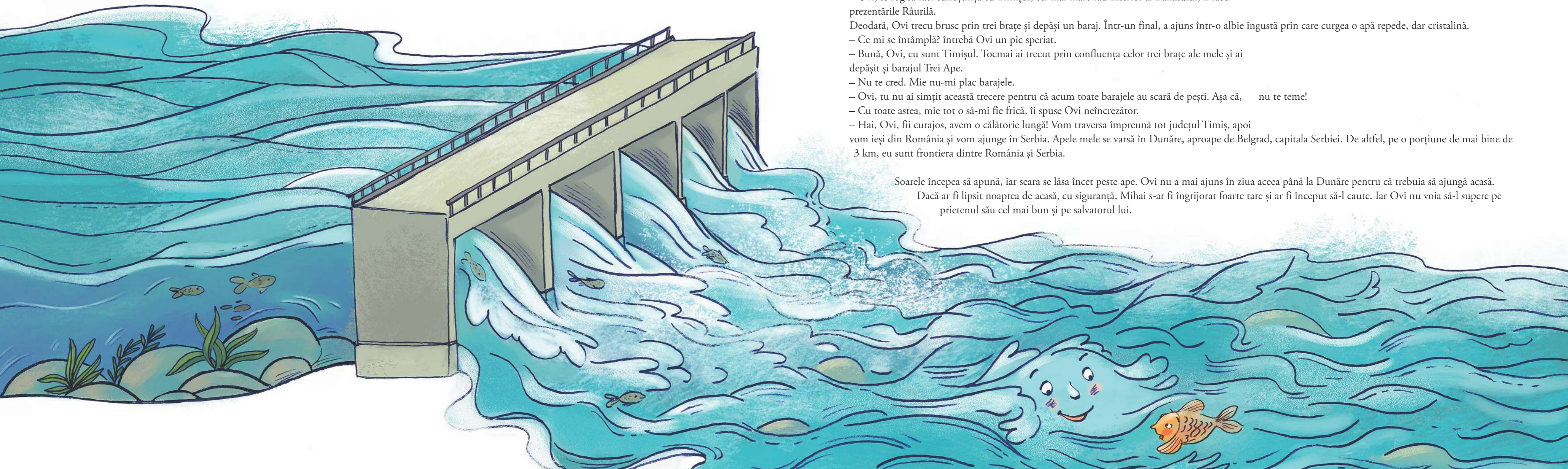
– Și cât de vechi ești?

– Numele meu a fost pomenit în scrierile lui Herodot, un istoric grec, care a trăit acum 3000 de ani. În acele vremuri, eram un râu navigabil și, cu ajutorul meu, vechii daci făceau comerț cu Roma și cu alte provincii vestice. Între timp, lucrurile s-au schimbat, iar acum mă laud doar cu istoria. În apele mele, vei întâlni raci, melci, scoici și moluște, vietăți care au reapărut încă de acum trei-patru ani.

– Poate mai târziu, mai ales că mie mi-e frică de raci....

UN NOU PRIETEN, TIMIȘUL

În timp ce rosti aceste ultime cuvinte, vocea începu să-i tremure ușor. Râurilă simți că prietenul său, Ovi, avea din nou nevoie de ajutor și, prin formula sa magică, îl ajută să-și facă un nou prieten: Timișul.

– Ovi, te rog să faci cunoștință cu Timișul, cel mai mare râu interior al Banatului, îi făcu prezentările Râurilă.

Deodată, Ovi trecu brusc prin trei brațe și depăși un baraj. Într-un final, a ajuns într-o albie îngustă prin care curgea o apă repede, dar cristalină.

– Ce mi se întâmplă? întrebă Ovi un pic speriat.

– Bună, Ovi, eu sunt Timișul. Tocmai ai trecut prin confluența celor trei brațe ale mele și ai depășit și barajul Trei Ape.

– Nu te cred. Mie nu-mi plac barajele.

– Ovi, tu nu ai simțit această trecere pentru că acum toate barajele au scară de pești. Așa că, nu te teme!

– Cu toate astea, mie tot o să-mi fie frică, îi spuse Ovi neîncrezător.

– Hai, Ovi, fii curajos, avem o călătorie lungă! Vom traversa împreună tot județul Timiș, apoi vom ieși din România și vom ajunge în Serbia. Apele mele se varsă în Dunăre, aproape de Belgrad, capitala Serbiei. De altfel, pe o porțiune de mai bine de 3 km, eu sunt frontiera dintre România și Serbia.

Soarele începea să apună, iar seara se lăsa încet peste ape. Ovi nu a mai ajuns în ziua aceea până la Dunăre pentru că trebuia să ajungă acasă.

Dacă ar fi lipsit noaptea de acasă, cu siguranță, Mihai s-ar fi îngrijorat foarte tare și ar fi început să-l caute. Iar Ovi nu voia să-l supere pe prietenul său cel mai bun și pe salvatorul lui.

OVI AJUNGE ÎN SUDUL ȚĂRII. CINE SUNT JIUL, OLTUL, ARGEȘUL ȘI IALOMIȚA?

Râurilă apăru cu o întârziere de jumătate de oră și, în plus, era foarte morocănos pentru că se certase cu broscoiul.

– Ce ai pățit, Râurilă? îl întrebă Ovi.

– M-am certat cu broscoiul, dar o să se întoarcă el, nu-ți face griji!

– Unde vom merge astăzi? i se adresă Ovi.

Formula magică i-a condus în apele Jiului. Râurilă a făcut prezentările, dar a plecat grăbit să-și caute broscoiul pentru că i se făcuse deja dor de el.

– Să înțeleg că tu ești un român 100%, îi spuse Ovi uimit.

– Da, pentru că, dintre toate râurile pe care le-ai întâlnit până acum, sunt primul mare afluent

al Dunării ale cărui ape se varsă pe teritoriul României.

– Care e povestea ta, Jiule? îl întrebă Ovi plin de curiozitate.

– Eu m-am născut din uniunea a doi frați, Jiul de Vest și Jiul de Est.

– Observ că, în țara în care eu trăiesc, râurile sunt înfrățite, ca o adevărată familie, constată

Ovi cu mândrie. Am auzit că, în apele tale, oamenii răi l-au prins odată pe prietenul meu, somnul Bruno, care cântărea 70 kg și avea o lungime de 2 metri. Numai vreau aici, pentru că sunt pescari iscușiți....

Nici nu apucă bine Ovi să se plângă prea mult de ceea ce i se întâmplase prietenului său, că se și trezi deodată într-o altă apă care curgea destul de repede la vale.

Priveliștile erau atât de frumoase, îmbinări între munți și depresiuni, încât Ovi a rămas pentru o clipă uimit de ceea ce putea să vadă la suprafața apei și de jur împrejurul lui.

– Eu sunt Oltul, un alt afluent mare al Dunării, care se varsă tot pe teritoriul României.

– Ce maiestuos ești! exclamă Ovi. Iar peisajele din jurul tău sunt parcă rupte dintr-un adevărat paradis al naturii.

– Să știi că nu greșești deloc când spui asta, Ovi. Un mare prozator român, Geo Bogza, mi-a dedicat o carte întreagă în care mă numea “râul sacru”.

– Să înțeleg că vechimea ta este comparabilă cu cea a Mureșului.

– Așa este, Ovi. Apele și văile mele au fost folosite de romani în strategiile lor militare, iar astăzi sunt folosite, atât pentru alimentarea cu apă a populației, cât și pentru producerea de energie electrică. Pe cursul meu, vei găsi peste 30 de lacuri de acumulare.

– Aoleo!! Trebuie să plec. Nu vreau să aud de baraje. Vreau să ajung într-un alt râu. Eventual, tot într-un afluent al Dunării.

– Cum vrei tu, Ovi, dar să știi că nu ai de ce să te temi.

– Știu, știu, dar eu tot vreau să ajung într-un alt râu.

Râurilă îi îndeplini pe îndată dorința. Astfel, Ovi a ajuns acolo unde își dorise: într-un alt afluent al Dunării, râul Argeș. Era un râu limpede ce izvora din munții Făgăraș și curgea încet la vale.

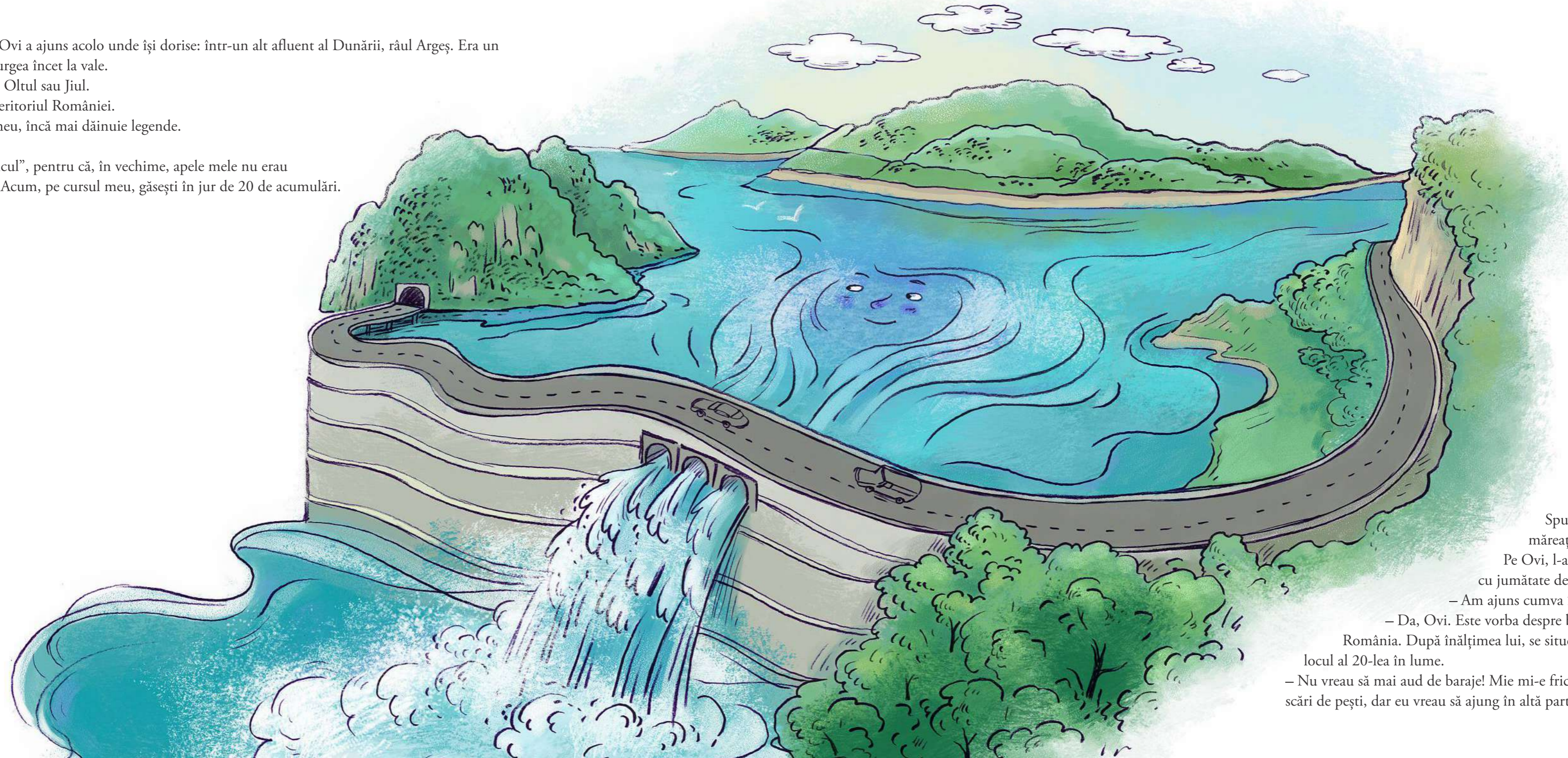
– Eu sunt Argeșul. Sunt tot un românaș, ca și Oltul sau Jiul.

– Adică apele tale se varsă în Dunăre, tot pe teritoriul României.

– Și mă mândresc cu asta. În jurul numelui meu, încă mai dăinuie legende.

– Și tu ești străvechi?

– Da, Ovi, vechii greci îmi spuneau ”războinicul”, pentru că, în vechime, apele mele nu erau prinse în baraje și provocau adesea inundații. Acum, pe cursul meu, găsești în jur de 20 de acumulări.

Spunând acestea, în fața lor, a apărut o construcție măreață, înconjurată de priveliști nespuse de frumoase.

Pe Ovi, l-a cuprins deodată teama și își întrebă prietenul cu jumătate de glas:

– Am ajuns cumva în zona unui baraj?

– Da, Ovi. Este vorba despre barajul Vidraru, cel mai mare baraj în arc din România. După înălțimea lui, se situează între primele 10 baraje din Europa și pe locul al 20-lea în lume.

– Nu vreau să mai aud de baraje! Mie mi-e frică. Ești prietenul meu, ca și Oltul. Știu că există scări de pești, dar eu vreau să ajung în altă parte.

Ovi îl chemă pe Râurilă care rosti imediat: “Hocus– Pocus– Băldăbăcus”. Ovi se văzu plimbat de la munte la șes într-un ritm de care nici el nu-și dădu seama și se trezi în ape mai limpezi, mai calde și totuși diferite de ceea ce întâlnise până acum.

– Bună, Ovi! Eu sunt Ialomița, se grăbi să se prezinte râul în care se afla Ovi, văzându-l mirat și foarte surprins de ceea ce i se întâmplase cu câteva secunde în urmă.

– Ca și Argeșul, Oltul sau Jiul, sunt o româncă mândră de țara mea. În plus, față de frații mei românași, ambele mele maluri sunt românești. În cazul fraților mei, punctele lor de vărsare în Dunăre, care se numesc ”confluență”, fac parte din granița României cu Bulgaria.

– De altfel, de la Baziaș la Sulina, Dunărea este și granița României cu trei țări vecine: Serbia, Bulgaria și Ucraina.

– Voi, toți patru, Argeșul, Oltul, Jiul, Ialomița, sunteți unii dintre cei mai mari afluenți românești ai Dunării, adică apele voastre se varsă pe teritoriul României. Mai sunt și alte râuri din România care se varsă în Dunăre, tot pe teritoriul României?

– Da, Ovi. Râurilă te va ajuta să cunoști afluenții Dunării din estul țării, Siretul și Prutul, dintre care ultimul este granița estică a României cu Republica Moldova.

– Abia aștept! Dar cred că mâine o să-i cunosc, zise Ovi întristat că ziua nu putea fi mai lungă.

Nici nu apucă Ovi să rostească aceste cuvinte, că a și fost întrerupt de un “oac” răsunător. Râurilă se împăcase cu broscoiul și venise să-l ducă pe Ovi acasă. Era târziu.

De această dată, Ovi nu ajunsese acasă singur, ci împreună cu o știucă foarte vorbăreată și glumeată pe care o cunoscuse în râul Olt. Deși nu voia pentru nimic în lume să renunțe la casa ei, adică la apele râului Olt, știuca se arătă foarte curioasă să știe unde trăia Ovi. De aceea, îl însoți până în dreptul acvariului. Când văzu locul strâmt în care trăia prietenul ei, l-a compătimit din priviri și l-a rugat repede pe Râurilă să o conducă și pe ea acasă, adică în râul Olt.

OVI SE ÎMPRIETENEȘTE CU SIRETUL ȘI PRUTUL

Dis-de-dimineată, Râurilă ciocănea de zor în acvariul lui Ovi. Ovi se lăsă cu greu trezit din somnul lui adânc, după atâtea drumuri istovitoare.

– Hai, Ovi, dezmeticește-te! Îi dădu Râurilă trezirea. Astăzi, avem de parcurs un drum lung prin râurile din Moldova.

Și, deodată, Ovi se trezi într-un râu mare, care avea mulți afluenți, de-o parte și de alta. Pe măsură ce aluneca la vale, Ovi simțea că apele râului tot cresc, devenind tot mai mari și mari, ca și când cineva tot turna apă peste el și îl făcea tot mai mare și mai mare.

– Cine ești tu, prietene? Și ce ți se întâmplă?

– Bine ai venit în casa mea, Ovi! Eu sunt Siretul și, spre deosebire de celelalte râuri întâlnite până acum de tine, apele mele nu izvorăsc din România, ci din Ucraina.

Dintre toți afluenții românești ai Dunării, eu sunt râul cu cel mai mare debit de pe teritoriul României.

– La câtă apă tot vine peste tine, te cred, îi spuse OVI, cumva cu compătimire, dar și cu invidie în același timp. La urma urmei, el adora să stea în apă. Cu cât mai multă, cu atât mai bine.

– Da, zâmbi Siretul, eu am afluenți care îmi aduc multă apă.

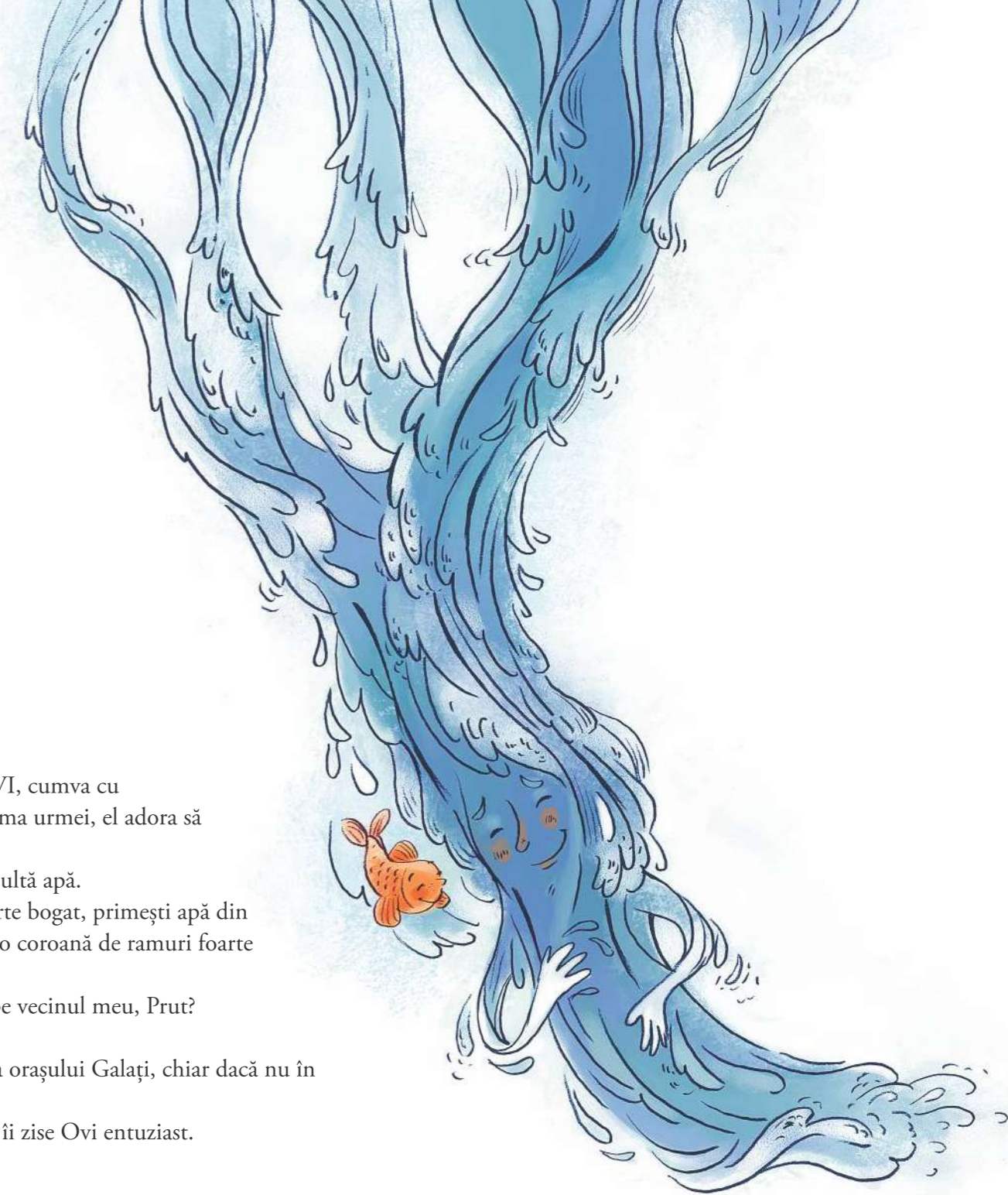
– Tu ești unic pentru că îmi faci impresia că ești foarte bogat, primești apă din toate părțile. Parcă ai fi unul singur, ca un copac cu o coroană de ramuri foarte bogată.

– Ha-ha-ha. Ai multă imaginație. Vrei să-l cunoști pe vecinul meu, Prut?

– E aproape de tine?

– Sigur, apele mele se varsă în Dunăre, în apropierea orașului Galați, chiar dacă nu în același loc unde se varsă apele râului Prut.

– Atunci, vreau neapărat să-l cunosc și pe râul Prut, îi zise Ovi entuziast.

Râurilă veni ca prin vis. Ovi nici nu auzi bine "Hocus- Pocus- Băldăbăcus", că se și trezi strigat:

– Bună, OVI, eu sunt râul Prut.

– Dar ce lung și mare ești! exclamă Ovi.

– Ce-i drept, eu măsoar peste 900 de km, din care peste 700 km din apele mele sunt pe teritoriul României.

Ca și vecinul meu, Siretul, apele mele își au izvoarele în Ucraina. În antichitate, mi se spunea "apă furtunoasă".

– De ce?

– Legenda spune că, în apele mele, trăia un șarpe uriaș.

– Și ce s-a întâmplat între timp?

– Șarpele uriaș a fost ucis de fiul viteaz al împăratului de la acea vreme.

– Ce bine! se mai liniști Ovi.

– Uite, Ovi, aici ești în lunca mea, numită Lunca Prutului, îi spuse Prutul lui Ovi, după ceva timp făcut împreună pe drum. Lunca mea a fost numită "mica Deltă" pentru că aici poți să te împrietenești nu doar cu mulți pești, ci și cu păsări sau mamifere.

– Mie mi-e frică de păsări și mamifere. Mai bine ajung într-un alt râu, îi zise Ovi grăbit.

– Prin intermediul meu, vei ajunge din nou în cel mai mare râu din România, pentru că apele mele se varsă în Dunăre, în apropiere de orașul Galați.

OVI AJUNGE DIN NOU ÎN DUNĂRE

Dunărea era o apă mult prea mare și avea mult prea multe lucruri de povestit ca să aibă timp într-o singură zi să-i spună lui Ovi despre istoria și misterele ei. Într-o zi, o să-i ceară voie lui Mihai să-l lase o săptămână să călătorească alături de Râurilă numai în apele Dunării. La urma urmelor, Dunărea nu este doar regina râurilor, ci și unul dintre cele mai mari și frumoase râuri din Europa”, se gândea Ovi în sinea sa și își spuse că și-ar dori să revină în apele Dunării.

– Păi ai ajuns deja, Ovi! îi ghici Dunărea gândurile.

– Ce repede am ajuns! se miră Ovi.

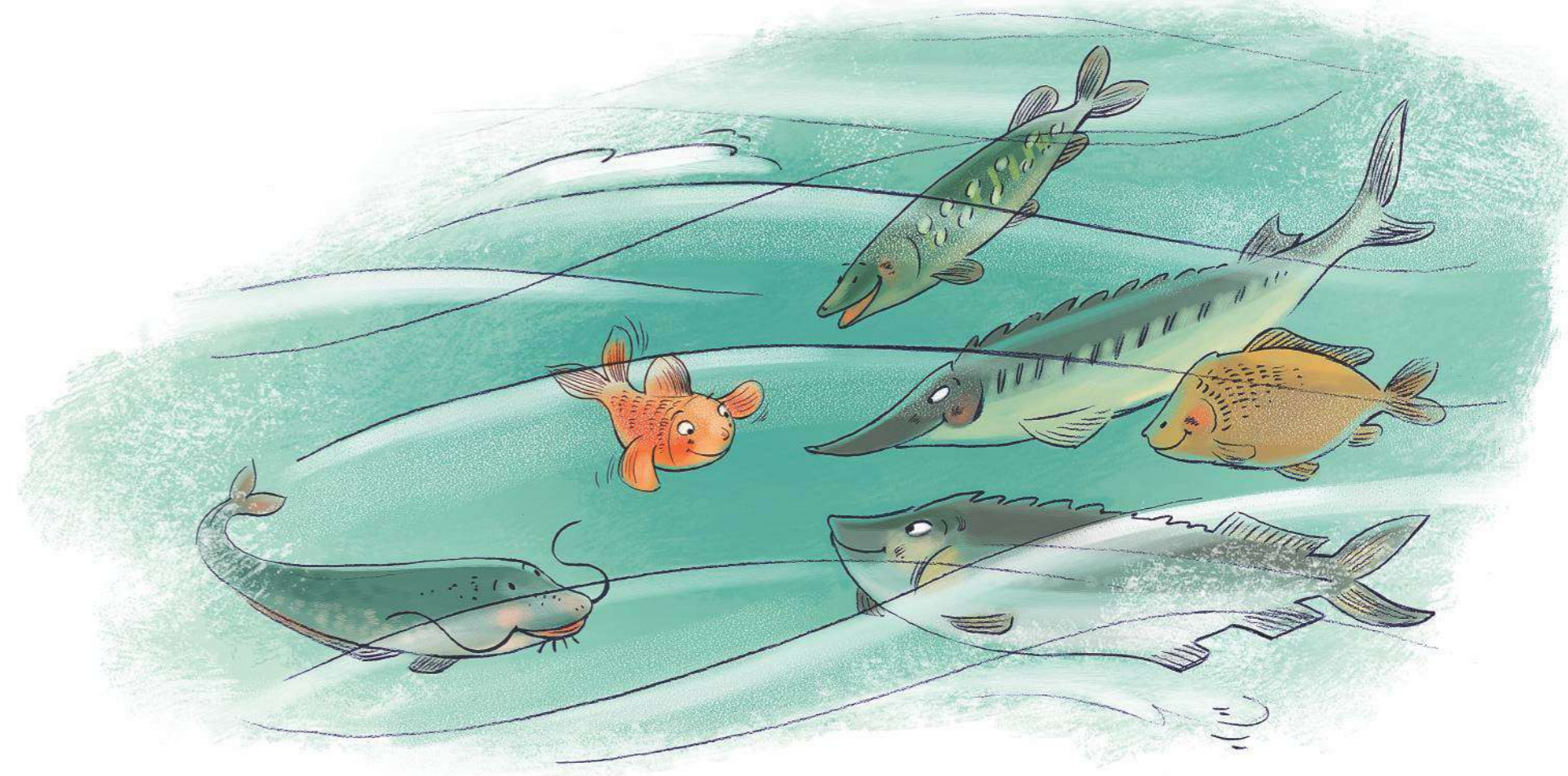
– Prutul mi-a predat ștacheta în apropierea orașului Galați și de acolo, ai ajuns din nou în apele mele. Acum esti în Delta Dunării, unul dintre cele mai frumoase locuri din lume.

– Vai, ce frumos e! Cum a apărut această natură superbă? Întrebă Ovi uimit.

– Delta Dunării a apărut din uniunea celor trei brațe ale mele: Sulina, Chilia și Sfântul Gheorghe. Cele trei brațe ale mele se varsă apoi în Marea Neagră, prin trei puncte diferite.

– Aici cred că pot să-mi fac cei mai mulți prieteni. Sunt atâtea specii de pești: somn, morun, păstrugă, crap, știucă, salău...

– Mă bucur că ai început să înveți, dar ca să rămâi aici, ar trebui să știi mult mai multe, cum ar fi, de exemplu, ce specie de pește ești tu.

OVI PRIMEȘTE UN CADOU DE LA RÂURILĂ

În timp ce încerca să se concentreze, punând cap la cap ceea ce învățase de la prietenii lui, în fața lui, apăru Râurilă.

– Tu ești un peștișor de acvariu, Ovi. Nu ai putea supraviețui în apele râurilor.

– Da, așa este, își aminti îngrozit Ovi. Era să mor atunci.

– Vezi?

– Dar acum a fost bine....

– Pentru că vraja mea te-a ajutat și te-a protejat, îi spuse Râurilă cu prietenie. Dar ca să nu rămâi trist, îți dăruiesc o hartă cu râurile pe care le-ai cunoscut. Ea este o hartă vie.

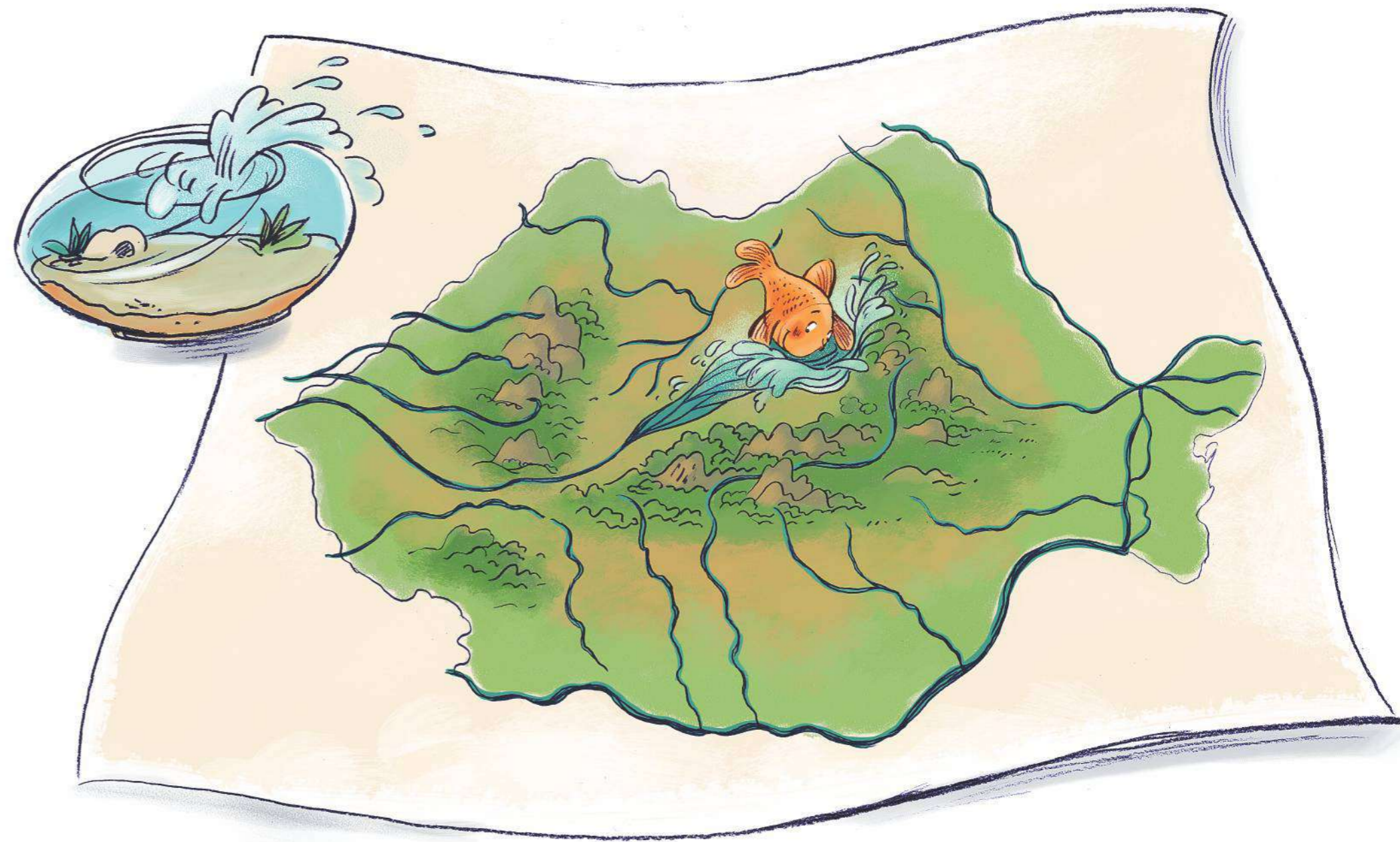
– Este fermecată?

– Da, dar doar atunci când te vei gândi la mine. De îndată ce mă vei chema și îmi vei arăta pe hartă în ce râu vrei să ajungi, eu voi șopti formula mea magică. Astfel, te vei întâlni cu unul sau mai mulți dintre prietenii pe care i-ai cunoscut în aceste zile. Când vei dori tu, cadoul meu te va ajuta să faci o nouă călătorie în lumea râurilor și vei afla alte lucruri frumoase despre prietenii tăi, râurile.

– Eu vreau ca, într-o zi, când voi crește mai mare, Mihai să-mi dea voie să călătoresc o săptămână întregă numai în apele Dunării. E un drum prea lung, iar Dunărea are prea multe bogății de oferit ca să am timp într-o singură zi să povestesc cu ea.

– Ai dreptate, Ovi. Îți voi pune o vorbă bună și poate Mihai te va lăsa, măcar de ziua ta, să călătorești o săptămână întregă, poate și mai multe, numai în apele Dunării.

– Îți mulțumesc, Râurilă. Ești un adevărat prieten.

TEME

I. Completați spațiile libere de mai jos. Atunci când răspunsul la o întrebare îl reprezintă numele unui râu sau al mai multor râuri, arătați-l/le pe harta alăturată:

1. Un râu care se varsă într-un alt râu se numește _____
2. Locul de vărsare al unui râu într-un alt râu se numește _____
3. Cel mai frumos loc din lume pe care îl creează Dunărea la vărsarea ei se numește _____
4. Râul _____ este cel mai mare râu interior al Banatului.
5. Ovi ajunge în familia celor cinci _____ Ele sunt: _____
6. Râul _____ a fost pe vremuri navigabil și, încă de acum trei-patru ani, în apele lui, au apărut racii.
7. Prietenul lui OVI, somnul Bruno a fost pescuit în râul _____
8. Ovi ajunge în țara celor trei _____ Ele se numesc: _____
9. Marele prozator roman, Geo Bogza, i-a dedicat râului _____ o carte întreagă.
10. _____ este râul ale cărui maluri sunt ambele românești.
11. De la Baziaș la Sulina, Dunărea este și granița României cu trei țări vecine: _____
12. _____ și _____ își au izvoarele în Ucraina.
13. Cel mai mare baraj din România se numește _____ și este construit pe râul _____
14. Cele trei brațe ale Dunării se numesc _____
15. Prin cele trei brațe, _____ se varsă mai apoi în _____

